

det där hålet

Jag är 9 år och dom skrattar åt mig, de vuxna, när jag säger att jag vill ha en pojkvän men att jag tror att jag nog aldrig kommer få det. Ja de skrattar åt mig, säger att det är lite dumheter det där jag pratar och att jag inte borde gå och oroa mig för sånt där ännu.

Men det gör jag.

Oroar mig alltså.

För även om jag är liten är jag stor nog att grubbla och sedan länge har jag det där hålet inom mig och tyvärr litar jag inte riktigt på den värld jag lever i, för jag är inte en sådan som tänker det händer andra men inte mig, jag tänker, det händer andra men speciellt mig.

Igen & igen & igen.

Och jag förstår nu, att de på ett vis hade rätt, de vuxna, i att jag var lite tidigt ute. För inte var det väl egentligen han på sidan 16 i skolkatalogen, fjärde från vänster, som jag längtade efter.

Snarare var det väl den där inre ensamheten som jag längtade bort ifrån.

Och jag trodde att den kunde botas, ensamheten, botas med en pojkvän, och när jag blev äldre fortsatte jag tänka så, att riktig kärlek kunde fylla alla hål, och jag ville inte, och vill kanske fortfarande inte faktiskt, inse att jag hade fel.

Man måste acceptera.

Every woman is an island.

Och man kan inbilla sig att någon annans island är bättre men det tjänar inget till, för du har fått din island, den är din och endast din att förvalta och bygga ett slags liv på.

Men det är lätt det där och farligt, att vagga in sig själv i tron att en annan människa ska ge en allt. Att den framförallt ska fylla det där inre jättehålet ur vilken ångesten lavalikt bubblar ut i bestämd puls riktigt stormiga dagar.

Och det är lätt att bli arg på dig, pojkvän, flickvän, för att du inte kan det.

Men man menar inget illa när man skäller.

Man har bara lite panik.

För hur ska man stå ut med ensamheten, med det där hålet, med

vetskapen om att det enda sällskap man egentligen någonsin har med sig är sig själv?

Hur ska man våga lita på att det räcker?

Motsatsen till kärlek är inte hat, är kontroll, sa en klok vän till mig en gång.

Jag är en sån som kämpar med att inte kväva ihjäl mina kärleksoffer.

Och eftersom jag är den jag är kommer jag aldrig lita på att de inte träffar någon det tycker bättre om och jag kommer heller aldrig sluta noja för att de ska råka ut för hemsk olycka.

Så kan man inte tänka, biter inte på mig.

Jag måste hitta en annan strateg, ett annat tanke sätt, mer: om det händer, så händer det, men jag klarar mig i alla fall.

För den övergivna, för den orättvist behandlade, för oss som tänker att det händer alla men speciellt oss är det nämligen bara denna tanke som kanske kan få oss att ta lugnare andetag, att kanske kunna stoppa lavan, att kanske kunna stå emot frestelsen att kedja fast dem vid älskar vid vår fotknölen.

För vi klarar oss.

För energin vi får av att våga älska no matter what kommer hjälpa oss att resa oss upp igen, om katastrofen skulle inträffa, hur mycket vi än darrar under tiden.